

משאיות מוחצות מכונית ב"שיררה" הגילגול האחרון של בוקרי המערב

עצמו, כאשר הוא מראה צוות טלוויזיה, הרודף בטנדר, אחרי "ברונו הגומי" כש הצלם של צוות טלוויזיה זה, אינו אלא פקינפה עצמו.

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב — שומר היערות, רוקמת התחרה, 1900. ירושלים — רוקמת התחרה. חיפה — אשה לא נשואה.

תל-אביב

*** שומר היערות (צפון, ברית המועצות) — שתי פגישות בין קצין רוסי שמצייר מפות בסיביר, לבין צייד מונגולי, במרחבים האינוסופיים של הטונג דרא. הבמאי היפאני אקירה קורסאווה מציג את האדם כחלק בלתי נפרד מן היקום סביב בו.

*** רוקמת התחרה (מוזיק, אונ, צרפת-שווייץ) — ספרית קטנה אינה מסוגלת, עם כל אהבתה, לגשר על פני הפער החברתי והתרבותי המפריד בינה לבין טודונט למדעי הרוח. מישחק מעולה של איזבל הופר.

*** דירה לשניים (סטודיו, ארצות הברית) — רקדנית מובטלת ובתה הקטנה נאלצות לחלק דירה קטנה עם שחקן שאפתן. קומדיה מלאה המצאות מצחיקות של ניל סיימון עם מארשה מיי סון וריצ'רד דרייפוס (פרס אוסקר).

*** ריצה על הגילום (שחק, אנג' ליה) — מוחחן של אגאתה כריסטי מעובד לקולנוע ברוב פאר וזדר, עם אוסף כוכבים זורחים ועם הנופים המקסימים של עמק הגילוס. פיטר יוסטינוב הוא התגלמות אידיאלית של הבלש השחצן והשנון הרקול פוארו.

ירושלים

*** אלים הא גרה כאן יותר (טינמה, ארצות הברית) — הגילגולים של אלמנה צעירה ובנה, באמריקה התיכונה, בתוך עולם של גברים, אלן בורסטין בתפקיד הראשי, בנימוי של מרטין סקור' סיה.

*** פנים אר פנים (סמדר, שווייץ) — אינגמר ברגמן מפרק את אישיותה של פסיכיאטרית ומרכיב אותה חזרה, ברט שבו הוא אומר שוב דברים רבים על טבע האדם ומינהגיו המזוהים, שאמר כבר בעבר, אבל אין כמוהו לאמירת דברים אלה, ליב אולמן מבצעת מישחק וירטור אוני.

חיפה

*** אשה לא-נשואה (אורה, אר' צות-הברית) — אשה נאלצת לעמוד על שתי רגליה, אחרי 17 שנות נישואין שבהן הייתה תלויה בבעלה. סרט מפוכח, קצת שיטחי, אבל רגיש ברגעים רבים, תנהג מן המישחק התופשי של גיל קלייבורג ב" תפקיד הראשי.

*** קח את הכסף וברח (מוריה, ארצות הברית) — סרטו העצמאי הראי שון של וודי אלן, הוא עדיין אוסף של מערכונים מצחיקים, יותר מאשר סיפור מגובש, על שודד בנקים שלומיאל, אבל וודי אלן, בכל צורה ובכל תנאי, משעשע.

קטמה בנוסה באיט בקפטריה התפרצויות של אלימות אדירה

כריסטופר מן ב"ברונו הגומי" רוח החופש

לא צריך להיות צופה מתוחכם במיוחד כדי להנות מסצנות כאלה. מצד שני, הלעג הפוליטי הגלוי, הרמזים על מתחרים פוליטיים שמנסים לגייס את מיפגן השיירה לטובתם האישית, והעקיצות שמכוונות אל אמצעי התיקשורת, הם בהחלט ביטוי ל" השקפת עולם של במאי, שאינו מסתפק בר פולחני אלימות לשמם, כפי שהואשם פקינפה לא פעם. וייתכן שהוא אפילו מתייחס במידה מסוימת של הומור לעגני גם ל"

דרכם. השריף מגייס לעזרתו את החוק, מכשירי האלחוט מרכזים, ממול, את כל נהגי המשאיות של הסביבה, והשיירה ה" ארוכה, המונה כמאה משאיות ענק, משתר" כת על הכביש ומסרבת לעצור, למרות ה" מחסומים, ההתראות והאיומים של השריף, מפקד המישטרה ואפילו מושל המדינה, בהנהגת "ברונו הגומי", הנוהג בראש, כש" לידו צלמת שאסף בדרך, הופכת השיירה למיפגן המוני נגד המימסד באשר הוא, ואמצעי התיקשורת נותנים לו כיסוי מרבי, הסיום הוא כימעט קטלני, כאשר המשאיות הורסות בדרך בית מעצר, כדי לשחרר את אחד מחבריהם הכלוא שם, ו"ברונו הגומי" ניצב מול צבא ארצות-הברית ב" כבודו ובעצמו, רק רצונו של פקינפה ל" הישאר נאמן לנימה ההיתולית של הסרט כולו, מאפשר בסוף להבין, כי בעצם לא היה זה, אלא קרב אחד מבין הקרבות הרבים שצפויים עוד ל"ברונו הגומי" עם האנשים במדים, באשר הם.

(המשך מעמוד 49) ערכים של בלט, זוהי התפרצות השיא ש" מעניקה, כמו במחזה היווני הקלאסי, את הקאתארזיס — אותה הודככות נפש ש" צריכה לבוא ולהעניק את הביטוי העליון לשיחור הגיבור מן הכבלים, על-ידי ניצ" חזן או מוות. פקינפה בוחר לסירוגין, ב" אחת משתי האפשרויות, כאילו היו בעצם שוות ערך מבחינתו.

נהגי משאיות. שירה, סרט שיעלה בקרוב על מסכי ישראל, שייך לעולמו האופטימי יותר של פקינפה. במבט ראשון וללא אזהרה מוקדמת, אפשר כימעט ל" חשוד שהאיש התפתח לאופנה ונח את תורתו. שירה הוא סרט על הווי של נהגי משאיות-ענק, הנודדים על כבישי אר" צות-הברית, אותו הווי שעמד במרכז להיט קופתי של ברט ריינולדס בשם הפירחן ובת השריף, אותם אנשים ושיטת התקשור רת תמיחות בניניהם — מכשירי אלחוט העוברים לגביש מיספחה בין הקשוחים הנעים על כבישים במרחקים עצומים זה מזה, הפכו מיתוס חדש באמריקה, שורת בניניהם אחווה מיוחדת ביניהם, נכונות ל" צאת זה לעזרת זה, לספק מידע על כל דבר שבעולם, החל מאיתור קפיטורות מצלחות, ועד לאיתור מחסומי מישטרה, כל זה בשפה פרטית ומיוחדת שפיתחו לעצמם במשך הזמן וההופכת ניב חדש ו" מזור של השפה האמריקאית, ניב שבו "בונה" פירושו "התכחה", "דב" פירושו "שוטר", ו"תוים ירוקים" פירושו "דו"חות תנועה".

מאחר שהנושא אופנתי מאד, ואף שימש כבר לסידרת טלוויזיה פופולארית באמריקה טאנז, שפרק אחד ממנה הוצג גם בישראל וסייע לברט ריינולדס בסירטו הפירחן ובת השריף, אפשר לחשוב לרגע שפקינפה בעצם נוססה להשתלב ברוח הזמן, אולם מבט נוסף כבר מפיג כל חש" שות מן הסוג הזה.

נודדים כרם. נהגי המשאיות של פקינפה פה אינם אלא, הגילגול האחרון של בוקרי

כמאי סם פקינפה פסימי אבל עקשן

המערב הפרוע, אנשים ללא בית, נודדים כרם, הנציגים האחרונים של רוח החופש האמיתית, מאחר שהוא נמצא כאן במצב רוח חייכני, הוא מעמיד בראש שיירת המשאיות ברנש שישמו האמיתי מרטין פנוראלד, אבל הכל קוראים לו "ברונו הגומי", בשל הקישוט הזועם והמצחיק ש" נישא על חרטומה המאיים ושל המשאית האימתנית הצבועה שחור וכסף, שהוא נהג, משאית זו, כמו סוסו של הבוקר, היא הבית, העוגן והמקום היחיד שבו "ברונו הגומי" ועמיתיו חשים בבית, שעה שהם נעים ממקום למקום.

המיבנה העלילתי של הסרט פשוט מאד, שלושה שוטרים שאמות המידה המוסר" יות שלהם מסוקפקות מאד, נקלעים לקטטה הרסנית, לפי מיטב מסורת פקינפה, בקפט" ריה שלצד הדרך, עם כמה נהגי משאיות, הקטטה מסתיימת כשהשריף כובל באוקיו לאחד ממושבי הכר והנהגים יוצאים ל"